

og i Virkeligheden efter eget Opgivende for Tiden kun leverer 8,500 Alen pr. Maaned, tillader undertegnede Beskrivelse for „Forening for Dansk Uld-Tæxtil-Industri“ sig ærbødigt at henlede den høie Rigsdags Opmærksomhed paa efterfølgende Bemærkninger, idet vi forudstikke, at vi ikke kunne indse, at det kan være til nogen virkelig Nytte for Opnaaelsen af det paaapegede Diemed at give den Usferødske Klædefabrik den forlangte Udbidelse, hvilken eventuel Udbidelse derimod saare let paa uheldig Maade vil kunne berøre den af os repræsenterede Industris Interesser. Som bekendt har der alt i en længere Arrække fra den Usferødske Klædefabrik og dens Oplag paa St. Anneplads, fundet Udsalg Sted til Private, og dette Salg finder, ifølge Krigsministeriets Bekjendtgjørelse af 1ste Januar 1875, Sted for alle de militære Klædeforters Bedkommende samt for en Del Bodstik, Dyffel etc. og udmaales Varerne i $\frac{1}{2}$, $\frac{1}{4}$ og $\frac{1}{8}$ Alen. For at faae dette uheldige Privat salg, der ifølge Krigsministeriets egne Angivelser har udviklet sig til cirka 30,000 Alen aarligt, standst, have vi gjentagne Gange (sidst under 23de Februar 1885) henvendt os til nævnte Ministerium, men stadig forjæves, idet Krigsministeriet, senest i Skrivelse af 9de Martz 1885, beraaber sig paa det af Rigsdagen efter indgaaende Forhandlinger givne Samtykke til Salget til Private. Vi imødeser derfor med en vis Ængstelse en eventuel Bevilling som den af Krigsministeriet forlangte; som Klædefabrikanter kunne vi se det fuldkommen Uhenfigtsmæssige og Umulige i ved den forlangte Udbidelse at naae det tilsigtede Diemed, og samtidig se vi for os den Fare, der vil ligge i, om Ministerens Forlangende opfyldtes. Der siges i Motiveringen (Num. til § 22, Krigsministeriet Pag. 39—97), at Fabrikken i Krigstid maatte kunne præstere indtil 50,000 Alen pr. Maaned, men som Jagmænd bør vi udtale, at vi anse det for en fuldstændig Umulighed uden Varsel, tilmed ved en Krigs Udbrud, at forøge Produktionen i den angivne Maalestof, ligesom der ogsaa nødvendigvis maa hengaa længere Tid efter den forcerede Fabrikations Begyndelse, inden den forøgede Virksomheds Resultater foreligger som færdige Varer; i et saadant Dieblik mangler desuden baade Raastof (der testes nemlig fabrikeret pr. Maaned, hvad der nu fabrikeres pr. Halvaar), og Arbeidere, (der maa selvfølgelig 6 Gange saa mange Arbeidere til for at fabrikere det foreslaaede 6-dobbelte Kvantum), og tilmed ligger Fabrikken saa langt udenfor den eventuelle Landbesætning, at al successive Tilførsel af Fabrikatet til Hærens Depoter, under ugunstige, men ikke umulige Forhold, vil blive standst. Yderligere befrygte vi fra vort faaglide Standpunkt, at naar den nye militære Klædefabrik eventuelt staaet færdig med sine Maskiner og sin Drevkraft, til en forceret Fabrikation af indtil 50,000 Al. pr. Mnd., eller eventuelt 600,000 Al. pro Anno, medens den nuværende aarlig fabrikerer 60,000 Alen til Hærens og Flaadens Forhning og ca. 30,000 Alen til Private, saa vilde det næste Stridt blive, at det store Maskineri for ikke at ruste op og ødelægges, maatte søges anvendt; der maatte altsaa anstafes Arbeidere og Materiale, og da Hær og Flaade med deres bedste Villie ikke synes at kunne forbruge mere end de nævnte 60,000 Alen, saa vilde man let, selv naar Arbeidet ikke forceres, være udsat for en Overproduktion, der er fuldstændig abnorm i Forhold til det regelmæssige Forbrug og truende for Landets Klædeindustri overhovedet. Vi skulde endnu kun paaapege, at Fabrikken, allerede som den nu drives, sælger ca. 30,000 Alen pro Anno til Private (mod de oftnævnte 60,000 Alen til Hæren); naar nu disse ca. 30,000 Alen i Løbet af nogle Aar samledes i Depot, saa bortfaldt derved det for vore Interesser saa stadelige Salg til Private; Armeen havde ved en eventuel Krigs Begyndelse et anvendeligt og rigeligt Forraad til at se muligt indtrædende Krigsforhold imøde, og tilmed vilde en saadan Beholdning være indenfor Besætningslinien, og ikke som Fabrikens successive Leverancer maatte fuldkommen udenfor Krigsbeskrivelsens Rækkeevne. Det er derfor vor ærbødige Anmodning til den høie Rigsdag, at den ved Forhandlingerne om den begjærede Bevilling vilde tage Hensyn til ovenstaaende Bemærkninger, og navnlig i Retning af, at man skulde søge den eventuelle større Fabrikation i Krigstilfælde erstattet ved et iforveien samlet, saa meget større Depot, frembragt ved Opjamling af de nu aarlig til Private fabrikerede og solgte ca. 30,000 Alen. Herved vilde opnaas, at Armeen i Krigstilfælde har sin Forhning for længere Tid fuldt færdig indenfor sin befæstede Stilling, at den nuværende, for en saa stor Del næringsdrevende Borgere yderst stadelige Konkurrence bortfalder, og at Udsigterne for en endnu langt større og mere ødelæggende Konkurrence udelukkes. Med disse Bemærkninger anbefale vi denne Sag til den høie Rigsdags velvillige Behandling“.

Da denne Sag vil finde sin Afgjørelse ved Behandlingen af Forslag til Finantslov for 1887—88, gjør Udvalget ingen Indstilling.